

1.

Україна

Елла Малкович зростала золотою дитиною.

Єдина донька держслужбовця, котрий розпочав власний бізнес й зробився одним з перших мільйонерів країни, та дочки відомого хірурга-невропатолога, вона з дитинства зростала звиклою до розкошів, та й що там казати, вона в тих розкошах була народженою й звичку до них всотувала з молоком матері. З малих літ сприймала як належне й велику квартиру в центрі Києва, й гарно одягнену маму, котра навіть удома полюбляла вилискувати діамантами, умілим макіяжем та сукнею або штанцями від котрогось з відомих паризьких або міланських кравців. Як належне сприймала вона й прислужників удома, й водіїв та автівки, котрі належали батькові. І досить спокійно поставилась до звістки, що вони залишають п'ятикімнатну квартиру й переїдять до великого приватного будинку в Пущі-Водиці.

Наприкінці дев'яностих років її батько, Степан Малкович, полишив державну службу й за допомогою тестя, хірурга зі світовим ім'ям, людини дуже заможної, заснував власну фірму з виготовлення медичного обладнання. То була далека від сподівання на успіх лиш спроба, та несподівано справи у Малковича пішли настільки вдало, що вже за три роки він мав статус мільйонера та втратив свою залежність від тестя.

Сам Степан Малкович був вихідцем зі злиденної, далекої від інтелігенції родини, з невеличкого сільця на Рівненщині. Зростав без батька й, маючи матір-п'яницю, зумів-таки стати досить шанованою людиною. Елла завжди захоплювалася його розповідями про те, як покинув він одного дня бідне своє існування, відмовившись зароблятися трактористом у тихо помираючому колгоспі рідного села, знаючи надто добре, що то є дорога в нікуди, в той жах, на котрий перетворилося життя матері, бо всі трактористи завжди спивалися у них на селі. Ні, він назбирав грошей і майнув до столиці, будучи досить амбітним юнаком й вповні впевнений у тім, що в столиці доля йому неодмінно всміхнеться.

Й не помилився.

Доля прихильно усміхнулася йому в особі відомого та заможного хірурга Захара Прилуки. До того часу Степан мешкав у столиці вже два роки, перебивався такими-сякими підробітками, але жаданої вдачі вхопити в нього не виходилося. Зароблених важкою працею грошей вистачало лише на харчі та житло, але честолюбний хлопець прагнув до більшого. Він мріяв полишитися у столиці, але жити справжнім, повнокровним життям, а не напружено існувати, намагаючись вирахувати свої куценькі статки так, аби й з голоду не померти, й за житло заплатити, й матері вділити якусь копійку. Праці він не боявся й не цурався, брався й за рабську справу розвантажника вагонів, й за роботи на будівництві. Й саме там, на будівництві, доля й сяйнула до нього непевним своїм усміхом... На Степана впалася важка залізна рейка, й настрашений керівник того доленосного будівництва відправив за власний кошт Малковича до лікарні, де працював хірург Прилука, операції в котрого коштували неймовірних грошей.

Операція пройшлася досить успішно, відомий хірург повернув молодика до життя, й ось там, у лікарні, доля таки посміхнулася нарешті до нього прихильно. Разом з Прилукою в лікарні працювала і його дружина, лікар-невропатолог, й до-

силь часто навідувалася до батьків молодша донька Єва. Ще одна золота дитина, але досить відмінна від своєї старшої сестри. Якщо Елла вже народилася в розкошах та сприймала їх як щось належне, то Мар'яна ще пам'ятала ті часи, коли батьки її були звичайними лікарями й татко ще не здобув усесвітньої відомості, ще не отримав привілеїв, не мав великої квартири та автівки. Й у Мар'яни якось уже занадто відчувалася жадібність до заможності, її страх того, що може таке статися, що батько полишиться тих привілеїв і вони повернуться до колишнього життя. Єва ж такого страху вже не мала — вона не боялася, що може зникнути з її життя те, що було присутнім завжди, від самого народження. Й невідомо, що саме — можливо, та ж сама доля, котра усміхнулася до Степана Малковича прихильно, але таки щось змушувало її час від часу навідуватися до лікарні, де працювали батьки, й вона сама собі навіть не могла пояснити, чому так уперто туди вчашає. Та даремно ті відвідини для неї не минулися — саме в лікарні вона й зустріла Степана Малковича, котрий досить швидко одужував після операції.

Сказати, що Єва Прилука закохалася в Малковича — означало б узагалі нічого не сказати. Це слово — закохалася — видавалося Єві надто блідим, аби висловити те почуття, котре охопило всю сутність лікарської доньки після того, як вона наштовхнулася на Степана, що проходив коридором лікарні з перев'язаною головою. Одного тільки погляду в його великі блакитно-сині, по-дівочому гарні очі під темними крилами широкіх брів вистачило Єві, щоб захворітися ним на все своє життя. З того часу вона зробилася настільки частою гостею в лікарні, що Захар Дем'янович уже почав жартувати, що вона або ж скоро оселиться в котрійсь із палат, або покине навчання на любий для неї фах педагога й перейде на медичний факультет, продовжить династію. Єва спочатку тільки загадково посміхалася, а потім ошелешила батька відвертим зізнанням:

— Тату, я закохалася.

Прилука, занотовуючи щось до історії хвороби одного зі своїх пацієнтів, сидючи за столом у своєму кабінеті, різко підняв голову й пильно поглянув на доньку. Єва видавалася нервовою та неспокійною, металася з кутка в куток біля вікна й позиркувала на батька дещо зухвало та бунтівно. Єві на той час минулося дев'ятнадцять років, вона була на вісім років молодшою від старшої доньки Прилук Мар'яни, й що батько, що мати любили менше дитя безмежно. Русява, з виразними сірими очима та дещо дрібними рисами лица, вона була далекою від яскравої, засліпливої вроди старшої сестри, успадкувавши досить скромну зовнішність самого Прилуки. Але від самого народження свого це була палко кохана батьками дитина, м'якша та лагідніша за старшу сестру. Й кожна забаганка її виконувалася без питань. З Мар'яною ж що Прилука, а що дружина поводитися суворіше, вона й не потребувала такої ласки, як Єва, та й відмовлялося Мар'яні багато в чому... Але Єві Прилука не був спроможний відмовити ні в чім.

І тоді, зачувши про її закоханість, він тільки посміхнувся.

— У кого ж, любя?

Єва кинула на нього швидкий погляд.

— У твого пацієнта... того, з десятої палати... Малковича.

Прилука дещо спохмурнів.

— Але ж, Вуся... Він же злидень... Він ніхто, не наш рівень...

— Тату! — голосно вигукнула Єва, й голос її луною пронизливою прокотився просторим кабінетом. — Не треба так казати! Зрозумій... просто людині ще не вдалося стати нашого рівня, не поталанило, хоч він і працьовитий... Але ж ти зможеш йому допомогти.

Прилука тільки зітхнув.

— Доню...

В сірих, туманливих очах Єви з'явилися сльози.

— Тату, я прошу тебе... Заради мене...

Прилука ще раз важко зітхнув і відступився. Заради Єви він міг на що завгодно погодитися, а цей Малкович і справді був досить непоганим хлопцем, у ньому відчувалася й порода, й здібності до життя. Після того, як Степана виписали з лікарні, він несподівано для себе був запрошений лікарем Прилукою пожити деякий час у великій, просторій квартирі Прилук на Хрещатику, й пояснювалося це дивне запрошення бажанням лікаря допомогти пацієнту оговтатися остаточно після операції та аби був час у нього підшукати собі місце під сонцем. Щоправда, сам Степан якимось швидко зрозумів, що те заповітне місце під сонцем для нього вже відшукано й тепер усе залежить лиш від нього. Він зрозумів, що не має схибити першого ж вечора у Прилук, коли за царською вечерею, оголоднілий на лікарняних харчах, побачив закохані, палаючі очі Єви Захарівни Прилуки. Куштуючи надзвичайно смачне та ніжне м'ясо з грибами та картоплею, він змушував себе не надто захоплюватися наїдками й якимось відповідати на сповнений надії погляд так очевидно закоханої в нього дівчини, від котрого йому робилося якимось незручно перед її батьками-лікарями. Але вони дивилися на нього досить доброзичливо та приязно, то й Степан дозволив собі обережно зробити вигляд, що й сам зачарований нею — донькою людини, котра врятувала йому життя. Але він не кохав Єви. Він не покохав її ні в той перший вечір, ні через рік, ні через двадцять років. Він просто дотямив відразу, що то доля в особі цієї закоханої дівчини посилає йому дарунок — дарунок доскочити до справжнього життя, дарунок, скористатися яким він мав неодмінно, аби досягнути того, про що так мріялося. І він скористався нагодою.

Єва мала досить приємну зовнішність, хоча красунею надзвичайною її назвати все ж було важко, але була привабливою, мала гарне й струнке тіло... Степан же так часто бачив у її очах очікування, змішане з незрозумілими страхами,